

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

M. M.,

zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému

Ministerstvo dopravy,
se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. 102/2020-160-SPR/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“) žalobce oznámením ze dne 9. 7. 2019 podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) uvědomil o tom, že v bodovém hodnocení řidiče dosáhl 12 bodů; současně s tím byl žalobce vyzván k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce následně podal v zákonné lhůtě námitky proti provedení záznamu bodů, které MHMP rozhodnutím ze dne 12. 11. 2019, č. j. MHMP 2290753/2019, zamítl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojil odvoláním, ve kterém vznesl řadu námitek zejména stran nedostatků dvou příkazových bloků (dříve pokutové bloky), na jejichž základě byly žalobci zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče, ale i další věcné námitky. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. 102/2020-160-SPR/3, toto odvolání zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Svůj závěr odůvodnil zejména tím, že oznámení o uložení pokuty, na jejichž podkladu byly žalobci zaznamenány body, jsou dostatečně přesná, resp. obsahují všechny relevantní informace; žalobce proti nim nadto nevznesl žádné námitky, které by byly způsobilé je zpochybnit; nebylo tedy nutné přezkoumat přímo jednotlivé příkazové bloky. Dále potom argumentoval tím, že žalobcovy námitky proti oznámením o spáchání přestupku, resp. proti příkazovým blokům, byly zcela obecné (resp. nekonkrétní). Taková argumentace nebyla způsobilá zpochybnit obsah jednotlivých oznámení. Dále upozornil také na skutečnost, že podle judikatury správních soudů formální nedostatky příkazových bloků, které je nečiní nesrozumitelnými či dokonce nicotnými, nezpůsobují, že by takové příkazové bloky byly tzv. nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalovaný také zdůraznil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů není možné přezkoumávat otázku viny a sankce za přestupky ve vztahu k jednotlivým přestupkům; o té již bylo pravomocně rozhodnuto.
3. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 12. 2. 2020 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zejména, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody. Žalobce upozorňuje, že žalovaný se měl zabývat konkrétními námitkami vznesenými proti tzv. podkladovým rozhodnutím (zejména proti pěti příkazovým blokům) a nikoliv vycházet pouze z *oznámení o uložení pokuty příkazem na místě*; žalovaný si měl tedy tyto příkazové bloky vyžádat a jejich obsah ve světle žalobcových námitek uvedených v odvolání přezkoumat (zjistit, jestli jsou skutečně způsobilým podkladem pro záznam bodů).
5. Žalobce v tomto ohledu upozorňuje na praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který posuzoval obsah jednotlivých příkazových bloků. Je tak dána jednoznačná rozhodovací praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobci zakládá legitimní očekávání, že obdobným způsobem budou postupovat i ostatní správní orgány. I

mezi různými správními orgány (v tomto případě krajskými úřady, kterých je v ČR pouze 13) by měla existovat ustálená či alespoň obdobná správní praxe, tak aby byla zaručena rovnost účastníků řízení před zákonem. Správní praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje přitom potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu; žalobce v tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52, a obsáhle z něj cituje.

6. Dále žalobce upozorňuje na to, jaké nedostatky příkazových bloků v minulosti podle Nejvyššího správního soudu způsobily, že daný příkazový blok nebyl způsobilým podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče; za tímto účelem přiložil i kopie soudem dříve zpochybněných příkazových bloků. Dále žalobce ve vztahu k pěti příkazovým blokům (resp. oznámením o uložení pokuty příkazem na místě), které byly podkladem pro záznam bodů v posuzovaném případě, vznáší konkrétní námitky; podrobně uvádí, jaké jsou jejich formální nedostatky. Namítá přitom zejména přílišnou stručnost či zkratkovitost jednotlivých údajů uvedených v příkazových blocích, případně jejich nečitelnost, tyto vady podle žalobce činí z uvedených příkazových bloků nezpůsobilé podklady pro záznam bodů. Pouze příkladmo městský soud uvádí, že se jedná o námitky, jejichž obsahem je např., že „[v] kolonkách 1 - 4 pokutového bloku není přesně zjištěna osoba přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsané požadované údaje, například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození. Rovněž ověření totožnosti není dle popisu uvedeného v předmětném rozhodnutí dostačující“. Obdobné námitky týkající se nedostatků příkazových bloků (resp. oznámení) jsou pak vzneseny ve vztahu ke všem jeho částem (kolonkám).
7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 3. 2020 konstatoval, že žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahovalo pouze tzv. typizované námitky, jakousi šablonu, která je opakovaně podávána právním zástupce žalobce v řadě obdobných případů. Upozorňuje i na jiná řízení vedená u městského soudu (Např. sp. zn. 6 A 161/2018, 5 A 70/2018, 5 A 235/2018 a další), ve kterých byly v podstatě zkopírovány tytéž žalobní námitky.
8. Žalovaný současně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, zdůraznil, že žalobce konkrétní námitky proti příkazovým blokům vznesl až v odvolacím řízení. V souladu se zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu měl tyto námitky uplatnit již v řízení před MHMP; k později uplatněným námitkám tohoto typu žalovaný nemůže přihlížet. Vedle toho ale žalovaný upozornil, že již v napadeném rozhodnutí citoval řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že žalobcem namítané nedostatky příkazových bloků nemají relevanci.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovali, je tedy dána fikce jejich souhlasu s takovým postupem.
10. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Městský soud konstatuje, že jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným v posuzované věci je otázka, zda žalovaný měl povinnost vyžádat si pět příkazových bloků (ty byly vydány dne 10. 6. 2019; 18. 2. 2019; 29. 1. 2019; 16. 4. 2018 a 23. 1. 2018), na jejichž základě byly žalobci zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče. Žalovaný i MHMP přitom vycházeli toliko z oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, samotné příkazové bloky neměli při svém rozhodování k dispozici.
12. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, *[n]esouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Odst. 2 tohoto ustanovení potom stanoví, že [s]hledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Konečně odst. 3 tohoto ustanovení stanoví, že [s]hledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*
13. Podle § 82 odst. 4 správního řádu, *[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*
14. Městský soud předně musí odmítnout tezi žalovaného, které se dovolával ve svém vyjádření k žalobě, že k námitkám žalobce proti výše uvedeným pěti příkazovým blokům uplatněným až v odvolacím řízení nebylo možné přihlédnout, neboť tomu brání zásada koncentrace zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu.
15. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, konstatoval, že právní názor vyjádřený v rozsudku sp. zn. 8 As 186/2016, na který se žalovaný ve svém vyjádření odvolává, je v judikatuře Nejvyššího správního soudu zcela ojedinělý. Rozšířený senát tedy potvrdil, že podle ustáleného výkladu tohoto soudu se naopak koncentrační zásada zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu v případě řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů podle § 123f zákona o silničním provozu neuplatní. Za referenční rozšířený senát označil zejména rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As102/2013-38, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval (body 29 až 31): „*Nejvyšší správní soud vyšel z konstantní judikatury, podle níž je koncentrace řízení vyloučena v přestupkovém řízení, když v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikován pod č. 1856/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.“ V odůvodnění rozsudku vyložil, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stejně jako v řízení přestupkovém, i v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Zohlednil přitom, že záznam bodů je sice svojí podstatou specifickým administrativním úkonem, rozhodnutí v řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů a jejich záznamu do registru řidičů nicméně může mít za následek pozbytí řidičského oprávnění, což je ve své podstatě sankcí svého druhu (*sui generis*), spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jak bylo vysloveno již v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76 (citován v bodě [18]). K uvedenému závěru přispívá i výklad právní nauky, když např. Vedral v tomto směru odlišuje řízení zahajovaná na návrh, pro která je koncentrace řízení typická, a konstatuje, že u obviněného z přestupku nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. ‘Vedral klade důraz na vyšetřovací zásadu sankčního řízení a dovozuje, že nejen pro řízení o přestupcích, ale obecně o jakýchkoli správních deliktech nebude možno § 82 odst. 4 správního řádu použít. Argumentuje normou § 50 odst. 3 správního řádu a dodává, že ‘pokud má správní orgán něco zjistit bez návrhu, nelze se v případě návrhu podaného účastníkem řízení odvolávat na § 82 odst. 4 a k takovým návrhům nepřihlížet, ale takový návrh by správní orgán musel vzít za svůj, jako kdyby danou skutečnost zjistil sám. Ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá má proto před § 82 odst. 4 přednost.’ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 727 – 728).

16. Městský soud dále obecně uvádí, že hodnocení dosaženého počtu bodů je primárně prováděno na základě oznámení o uložení pokuty (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Vyžádat si další důkazy prokazující skutečnosti v něm uvedené (konkrétní příkazové bloky), je třeba pouze za situace, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 5 As 39/2010-82). Tyto pochybnosti mohou vyvolat právě námitky účastníka řízení proti provedení záznamu. Právě v tomto ohledu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce nevznese žádné konkrétní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit oznámení o uložení pokuty.
17. Městský soud se s takovým hodnocením ztotožňuje; námitky směřující proti příkazovým blokům (resp. proti oznámením o uložení pokuty) nemohou být zcela obecné či nekonkrétní, nebo naopak konkrétní jen zdánlivě, ve skutečnosti ovšem šablonovité či typizované. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, uvedl následující:

„[15] Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.

[16] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.

[17] Městský soud tedy stěžovateli s ohledem na okolnosti tohoto případu neměl vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav a neměl rušit jeho rozhodnutí a vracet mu věc k dalšímu řízení, aby si vyžádal pokutové bloky a řádně posoudil odvolání žalobce. Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a stěžovatel tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.“

18. Přesně taková situace, jaká je popisována v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nastala i v nyní posuzované věci. Žalobce jak ve svém odvolání, tak v podané žalobě uplatnil proti pěti příkazovým blokům v zásadě totožné námitky, které jsou sice na první pohled vcelku podrobné a konkrétní, nicméně při jejich bližším prozkoumání se ukazuje, že tomu tak ve skutečnosti není. Žalobce evidentně zcela šablonovitě příkazové bloky napadá sérií standardizovaných námitek, které zřejmě reflektují obvyklé nedostatky, kterých se policisté při vyplňování příkazových bloků dopouštějí a z nichž některé již v minulosti byly negativně reflektovány v judikatuře správních soudů. Přístup žalobce je tedy zřejmě založen na úvaze, že pokud vznesе veškeré námitky, které si lze v obdobném typu případů představit, tak možná s některou z nich bude úspěšný.
19. Jak je městskému soudu známo z jeho úřední činnosti – a rovněž jak upozorňuje žalovaný – tak se jedná o obvyklou procesní strategii právního zástupce žalobce, který obdobný typ standardizovaných či šablonovitých námitek užívá v řadě obdobných případů (konečně i v případě, který Nejvyšší správní soud řešil ve výše citovaném rozsudku, byl právním zástupcem žalobce JUDr. Bechyně). Městský soud uvádí, že s obdobným přístupem se setkal v celé řadě řízení, jen zcela namátkou např. ve věcech vedených pod sp. zn. 8 A 41/2019, 3 A 68/2019, 14 A 10/2019, 10 A 57/2019, 9 A 53/2019, 8 A 95/2019, 8 A 96/2019, 8 A 97/2019 nebo 8 A 110/2019. Ve všech takových případech byly podány obdobné typizované žaloby, ve všech z nich přitom zastupoval vždy jiného žalobce též právní zástupce.
20. Ukazuje se tedy, že ve skutečnosti, žalobce proti pěti příkazovým blokům žádné konkrétní námitky, tedy námitky, které by reflektovaly konkrétní (odlišující) skutkové okolnosti toho kterého případu, nevznesl. V takovém případě žalovaný neměl povinnost si tyto příkazové bloky vyžádat; nebyly zde totiž žádné konkrétní námitky, jejichž vypořádání by takový krok vyžadovalo. Žalovaný tedy ve věci nepochybil.
21. Městský soud tedy pouze ověřil, jestli příslušná oznámení o uložení pokuty nevykazují zásadní vady, resp. zda jsou podkladem způsobilým pro záznam bodů. Dospěl přitom ke shodným závěrům jako žalovaný, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že všechna oznámení o uložení pokuty založená ve spise jsou dostatečně přesná a identifikují všechny podstatné údaje pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. S ohledem na argumentaci obsaženou v předchozích bodech městský soud nepovažuje za nutné vyjadřovat se konkrétně ke všem možným nedostatkům oznámení uváděným žalobcem, neboť je zjevné, že žalobce proti nim nevznáší konkrétní námitky; není tedy třeba jejich podrobného vypořádání.
22. Žalovaný nadto ve svém vyjádření k žalobě s odkazem na judikaturu správních soudů (citován je zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, který rovněž shrnuje předchozí judikaturu), vysvětlil, že namítanými formálními nedostatky příkazových bloků (resp. oznámení o uložení pokuty příkazem na

místě, které zachycuje jeho obsah), se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Příkazový blok (resp. příkaz na místě) se podpisem přestupce stává pravomocným správním rozhodnutím (srov. § 150 odst. 5 správního řádu a § 92 odst. 2 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb.) – byť vydaným ve zjednodušené formě – a k takovému je třeba k němu přistupovat (v souladu s § 73 odst. 2 správního řádu je takový příkazový blok závazný mimo jiné pro všechny správní orgány); jeho zrušení je dále možné pouze prostřednictvím mimořádných opravných prostředků (přezkumné řízení či obnova řízení). Případné namítané nedostatky příkazového bloku by tak musely být natolik závažné, že by ho vůbec nebylo možné jako podklad pro zápis bodu použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, nicotnosti nebo obecně absence údajů podstatných pro záznam bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49).

23. Městský soud konečně nemůže přisvědčit ani námitce že z oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, které se vztahuje k přestupku spočívajícím v tom (porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu), že žalobce při jízdě *držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení* (oznámení ze dne 10. 6. 2019, ze dne 19. 2. 2019 a ze dne 31. 1. 2019), není zřejmé, jakým jednáním se přesně žalobce měl porušení této povinnosti dopustit (zda např. nepoužívat tzv. hands-free). V uvedených oznámení je jednoznačně zaznamenáno, že žalobce se dopustil jednání, které porušuje uvedené ustanovení. Žalobce přitom žádné tvrzení, kterým by tuto skutečnost zpochybňoval, nevznáší. Obdobně je tomu v případech námitek, které evidentně směřují proti oznámením ze dne 17. 4. 2018 a ze dne 24. 1. 2018; v jejich případě je rovněž skutek, za který byl žalobce potrestán, jednoznačně identifikován (v oznámení je uvedeno, jaká rychlost byla žalobci naměřena v obci s odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, která tímto jednáním porušil).
24. Pokud jde o poukaz žalobce na správní praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, tak městský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se již v minulosti obdobnou námitkou zabýval. Konkrétně ve svém rozsudku ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, týkajícím se obdobné věci jiného žalobce zastupovaného stejným právním zástupcem, uvedl: „*V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS (srov. shora citované judikáty vykládající smysl námitek proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče).*“
25. Konečně městský soud se plně ztotožňuje s tezí žalovaného, že není vázán tvrzenou správní praxí podřízeného správního orgánu. Ani tuto námitku tedy městský soud neshledal důvodnou.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. května 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.